

IZRAEL 2015: VLADA SKRAJNEŽEV NA ČELU VOJSKE, KI JE UŠLA IZPOD NADZORA

Izjave izraelskih funkcionarjev in pričevanja vojakov še poudarjajo
nujno potrebo po embargu na orožje in drugih sankcijah

Kampanja za solidarnost med Irsko in Palestino
Informativni dokument, 2015

VSEBINA

1. Uvod	3
2. Politično in vojaško vodstvo skrajnežev	4
2.1 Minister za obrambo: Moše Jalon	4
2.2 Nekdanji izraelski načelnik štaba: Beni Ganc	5
2.3 Minister za izobraževanje: Naftali Bennett	7
2.4 Ministrica za pravosodje: Ajelet Šaked	8
2.5 Namestnik ministra za obrambo: Eli Ben-Dahan	10
2.6 Namestnica ministra za zunanje zadeve: Cipi Hotoveli	11
2.7 Predsednik vlade in minister za zunanje zadeve: Benjamin Netanjahu	12
3. Razkazovanje moči – utrjevanje naselbin	14
4. Depalestinizacija Jeruzalema	16
5. Etnično čiščenje puščave Negev	17
6. Vojska, ki je ušla izpod nadzora: Pričevanja izraelskih vojakov iz Gaze rušijo mit o »najbolj etični vojski«	19
6.1 Napadi na civiliste: »Nihče ni nevpleten«	21
6.2 Namerno uničevanje: »Civilne tarče smo bombardirali za zabavo«	27
6.3 Neobstoječa pravila vojaškega posredovanja: "To je Gaza, streljate na vse."	32
7. Izrael: odpadna država, za katero je nekaznovanost = krutost	33
8. Kaj lahko torej storimo? Tri besede. Bojkot. Dezinvesticije. Sankcije.	34
8.1 Prekine irsko trgovanje z orožjem z Izraelom in pozove k mednarodnemu embargu na orožje	35
8.2 Zahteva umik Izraela iz Evropsko-mediteranskega trgovinskega sporazuma	37
8.3 Prepove uvoz izraelskega blaga	39
8.4 Predlogi politik IPSC za irsko vlado: »Nacionalni načrt o poslovnih in človekovih pravicah« in »Zunanjepolitični pristop k Palestini in Izraelu«	39
8.5 Palestina, Izrael in Mednarodno kazensko sodišče	40
9. Zaključek: Od Johannesburga do Jeruzalema, velika moralna vprašanja našega časa	41
10. Dodatek – Izjave izraelskih vladnih skrajnežev	42
11. O Ireland-Palestine Solidarity Campaign	44

1. UVOD

Novi izraelski obrambni minister je maja 2015 v izjavi na konferenci v Izraelu obljubil, da bo v prihodnjih napadih na Gazo in Libanon ubitih še več civilistov, vključno z namernimi napadi na otroke, in namignil, da bi Izrael lahko izvedel jedrski napad na Iran. To je le eno izmed mnogih strah in skrb vzbujajočih mnenj, ki jih izražajo pripadniki nove vlade Benjamina Netanjahuja, ki je zaprisegla v torek, 19. maja 2015.

V tem preglednem dokumentu, ki ga je sestavila **Ireland-Palestine Solidarity Campaign** (Kampanja za solidarnost med Irsko in Palestino), so predstavljeni nekateri predstavniki vlade, o kateri se širi glas, da je »najbolj ekstremistična vlade v zgodovini Izraela«. Trdimo, da te vlade ne zanimajo pogajanja za rešitev spora s Palestinci. Še več, to je vlada, ki Palestincev sploh ne dojema kot enakopravnih ljudi. Izjave vladnih poslancev jasno izražajo namen, da bodo nadaljevali s politiko priključevanja ozemelj, okupacije in krutega vojaškega nadzora. Takšna politika milijonom Palestincev povzroča trpljenje, celotni regiji pa nestabilnost. S povzetkom zadnjega poročila izraelskih vojakov o ravnanju izraelske vojske med lanskim obsežnim napadom na Gazo želimo pokazati, kaj nekaznovanje Izraela pomeni za Palestince. Dokument se zaključi z razmišljanjem, kako je vse to povezano z Irsko in globalnim gibanjem za pravice Palestincev, ter ponudi konkretna priporočila za irsko vlado, kako lahko pripomore k miru na ozemlju Palestine in Izraela.

2. POLITIČNO IN VOJAŠKO VODSTVO SKRAJNEŽEV

2.1 Minister za obrambo: Moše Jalon

Novi izraelski obrambni minister in nekdanji poveljnik izraelske vojske, Moše Jalon, je na konferenci, ki jo je maja 2015 organizirala izraelska organizacija Shurat HaDin, izjavil, da bo **v prihodnjih napadih** Izrael »ranil libanonske civiliste, tudi otroke v teh družinah. Imeli smo zelo dolgo, poglobljeno razpravo ... Tako smo se odločili takrat, tako smo se odločili storiti v Gazi in tako se bomo odločili ob vsaki sovražnosti v prihodnosti.«

Glede Irana je v nadaljevanju povedal, da bo Izrael v »določenih primerih«, ko se mu bo zdelo, da »kirurške operacije« ne bodo zadoščale, morda sprejel »določene ukrepe«, kot so jih npr. ZDA v »Nagasaki in Hirošimi« in s tem povzročile 200.000 smrtnih žrtev.

Jalon je izrazil tudi **svoje stališče**, da »je palestinska grožnja kot rak, ki ga je treba izrezati in se z njim boriti do bridkega konca«.

2.2 Nekdanji izraelski načelnik štaba: Beni Ganc

Na konferenci organizacije Shurat HaDin je kot eden izmed govornikov nastopil tudi Beni Ganc, ki je bil med operacijama Zaščitni steber (Pillar of Defense, 2012) in Zaščitni rob (Protective Edge, 2014) načelnik izraelskih okupacijskih sil. V obeh napadih na Gazo je bilo skupno ubitih več kot 2350 Palestincev. Ganc je sicer priznal, da so palestinski in libanonski civilisti med napadi na Gazo in Libanon plačali visoko ceno, vendar je kljub temu **obljubil**, da bo »naslednji krog nasilja hujši in bodo civilisti trpeli še bolj, saj se mora Izrael, moralnim dilemam navkljub, tudi braniti«. Pred tem je **izjavil**, da namerava v prihodnji vojni »Izrael zavzeti Libanon in ga na vseh področjih vrniti 70 ali 80 let nazaj v preteklost«.

Kljub temu da ni član nove vlade, je Ganc predstavnik vojaškega vodstva pod Netanjahujem. Gancev naslednik, Gadi Eizenkot, je glede morebitnih napadov na Izrael **javno izjavil**: »Ozemlje, ki nas bo napadlo, bomo z nesorazmerno močjo napadli nazaj in povzročili ogromno škode ter uničenja. Z naše perspektive so ta mesta vojaške baze. To ni predlog. Je načrt, ki smo ga že potrdili.« To je izjavil leta 2009 in rezultat tega načrta smo v šestih letih vedno znova videli v Gazi.

Podobne izjave lahko slišimo tudi iz ust še enega člana izraelskega vojaškega osebja, in sicer brigadirja Moni Kac, ki je **izraelskemu vojaškemu radiu** povedal, da bo v prihodnji vojni Izrael Libanonu »zadal še hujši udarec (kot ga je leta 2006) ... Težko si je predstavljati, da bodo domovi v vaseh, ki so tako blizu meje, po naslednji vojni še vedno stali.«

To so šokantni primeri izraelskih politikov in vojaških poveljnikov, ki javno in brez sramu razglašajo svoje namene o nadaljevanju vojnih zločinov nad palestinskimi in libanonskimi civilisti. Pred kratkim je kot propagandni kanal za podobne **grožnje izraelske vojske** sodeloval celo časnik New York Times.

Treba je omeniti, da je bila tema same konference Shurat Hadin **spreminjanje zakonov vojne**, ki bi Izraelu in ostalim zločinskim režimom olajšali ubijanje velikega števila civilistov, obenem pa bi se izognili že najmanjšim verbalnim očitkom mednarodne skupnosti. Konferenca je ironično potekala v istem tednu, kot je organizacija nekdanjih izraelskih vojakov Prekinimo molk (Breaking the Silence) javno objavila pričevanja, ki so razkrila nezakonit, nepremišljen in morilski značaj lanskoletnih napadov na Gazo.

Več o poročilu sledi v nadaljevanju, sedaj pa nadaljujmo s preiskovanjem nadaljnjih dokazov o ekstremistični naravi najnovejše izraelske vlade, ki se razkrije že, če samo pogledamo nekatera nova imenovanja na visoke položaje v Netanjahuvem novem mandatu.

»S Palestinci ne bomo nikoli sprejeli mirovnega načrta. Storil bom vse, kar je v moji moči, da ne bodo nikoli dobili lastne države.«

Naftali Bennett, izraelski minister za izobraževanje

2.3 Minister za izobraževanje: Naftali Bennett

Naftali Bennett, vodja stranke Judovski dom (HaBayit HaYehudi), ki je druga največja stranka v Netanjahujevi koaliciji, je prevzel mesto ministra za izobraževanje, ki s tem ni samo postal član vlade, ampak bo tudi odgovoren za nadzor nad izobraževanjem izraelske mladine. Na področju izobraževanja so akademske raziskave **že odkrile** obilico rasizma in predsodkov do Palestincev.

Kot poroča časnik The Guardian, Bennett vodi »skrajno desničarsko nacionalistično stranko, ki podpira naselbine«. Časnik The Jewish Daily Forward ga je **oklical za** »nevarnega človeka, ki sanja o vodenju Izraela«, The New Yorker pa **piše**, da je »obraz naslednje generacije verskega nacionalizma« v Izraelu. V intervjujih in političnih razpravah se ne boji izraziti svojih vznemirjajočih ekstremističnih pogledov. Spodaj sledi nekaj izjav, ki jih je podal v zadnjih letih.

*»Če ujamete teroriste, jih morate preprosto ubiti. V svojem življenju sem **ubil mnogo Arabcev** in s tem ni čisto nič narobe.«*

*»**Ne bo** palestinske države ... Do tega pač ne bo prišlo. Palestinska država bi pomenila katastrofo za naslednjih 200 let.«*

*»Moja stališča so zelo jasna: Nikoli **ne skrivam dejstva**, da odločno nasprotujem palestinski državi.«*

*»Vedno se bom **z vsemi svojimi močmi** boril proti ustanovitvi palestinske države.«*

*»Obstajajo stvari, za katere nas večina razume, da se ne bodo nikoli zgodile: Sopranovi se ne vračajo še z eno sezono ... In nikoli ne bomo sprejeli **mirovnega načrta** s Palestinci. Storil bom vse, kar je v moji moči, da nikoli ne dobijo države.«*

*»Gradnja [nezakonitih naselbin na Zahodnem bregu] je naš **odgovor** na umor.«*

*»Ne strinjam se, da je [izraelska aneksija območja C – 60 % Zahodnega brega] po mednarodnem pravu nezakonita, **strinjam pa se**, da je mednarodna skupnost ne bi sprejela. Svet ne priznava Jeruzalema za našo prestolnico in Židu žalovanja za del Izraela, tako da bi bilo to samo še eno območje, ki ga ne bi priznali.«*

*»Nikoli se **ne bomo odrekli** Jeruzalemu, združenemu mestu pod izraelsko – in samo izraelsko – oblastjo. Ne bomo sprejeli teroristične palestinske države, ne bomo sprejeli sporazuma, ki temelji na meji [iz leta 1967].«*

*»Najpomembnejša stvar v Izraelu je **gradnja, gradnja, gradnja** [nelegalnih naselbin na palestinski zemlji]. Pomembno je, da bodo povsod prisotni Izraelci. Naš glavni problem*

je še vedno odpor izraelskih voditeljev, da bi preprosto rekli, da Izraelova dežela pripada ljudem Izraela.«

*»Potomci [palestinskih] beguncev **se morajo asimilirati** v državah, kjer so trenutno nastanjeni, in ne bodo se smeli preseliti zahodno od reke Jordan.*

»[Palestinci] se vsi borijo za sovražnika. To velja tudi za matere mučenikov. Morale bi iti po stopinjah svojih sinov, to bi bilo najbolj prav. Morale bi izginiti, tako kot tudi domovi, kjer so vzgojile kače. Drugače bo v njih vzgojenih še več majhnih kač.«

Ajelet Šaked, izraelska ministrica za pravosodje

2.4. Ministrica za pravosodje: Ajelet Šaked

Zagovornica genocida Ajelet Šaked je bila povišana v ministrico za pravosodje. Šaked je še ena vplivna predstavnica stranke Judovski dom, nase pa je opozorila lansko poletje, ko je **na svojem Facebook profilu odobravajoče delila** članek, kjer lahko preberemo:

»Tó je vojna dveh ljudi. Kdo je sovražnik? Palestinsko ljudstvo ... Kaj je tako groznega pri razumevanju, da je sovražnik celotno palestinsko ljudstvo? V vojnah so sovražniki navadno celotna ljudstva, vključno s starejšimi in ženskami, z mesti in vasmí, z nepremičninami in infrastrukturo. Moralna načela vojne so jasna – žrtvam civilistov se ni mogoče izogniti.«

Avtor objave poziva tudi k pobijanju palestinskih civilistov, saj naj bi bili vsi »sovražni bojevniki«, in k odbiranju in usmrčitvi mater, da bi jim preprečili imeti otroke, ki so označeni kot »majhne kače«. V nadaljevanju avtor objave zagovarja množično uničenje verske in izobraževalne infrastrukture, vključno z domovi ljudi.

»Za vsakim teroristom stoji na ducate moških in žensk, brez katerih ta ne bi postal terorist. Glavni akterji v vojni so tisti, ki hujskajo ljudi v mošejah, ki za šole pišejo učne programe, polne nasilja, ki dajejo zavetje, ki priskrbijo vozila, in vsi tisti, ki teroriste častijo in moralno podpirajo. Vsi ti so sovražni bojovníki in njihova kri bi morala biti prelita. Tò velja tudi za matere mučnikov, ki jih z rožami in poljubi pošiljajo v pekel. Morale bi iti po stopinjah svojih sinov, to bi bilo najbolj prav. Morale bi izginiti, tako kot tudi domovi, kjer so vzgojile kače. Drugače bo v njih vzgojenih še več majhnih kač.«

Na koncu je v objavi zahtevano, da bi morali biti družinski domovi palestinskih samomorilskih napadalcev ali upornikov, ki so jih ubile izraelske okupacijske sile,

»bombardirani iz zraka, z namenom, da se jih uniči in pobije. Prav tako bi morali razglasiti, da bomo od sedaj naprej to storili z vsakim domom vsakega mučenca. Vsak samomorilski napadalec bi moral vedeti, da bo s seboj pokopal tudi svoje starše, hišo in nekaj sosedov.«

Skoraj odveč je dodati, da takšne izjave sovpadajo z **definicijo pozivanja h genocidu**.

Poleg tega so ministrico za pravosodje leta 2012 v intervjuju na programu Israeli TV vprašali: »Ko je vaš mož, ki je pilot, v zraku, ali upate, da bo Arabce močno zbombardiral?« **Začela se je smejati** in odgovorila: »Da.«

To je nova izraelska pravosodna ministrica in da je nihče ne bi imel za nepredvidljivo osebo v stranki, ji je njen nadrejeni Bennett ta mesec dokončno izkazal odobravanje, ko je izjavil »mi vsi smo Ajelet Šaked.« Prav zares.

2.5. Namestnik ministra za obrambo: Eli Ben-Dahan

Rabin Eli Ben-Dahan, prav tako član stranke Judovski dom, je novi namestnik ministra za obrambo in vodja t. i. civilne uprave. Civilna uprava je dejansko izraelska vojaška vlada Zasedenih palestinskih ozemelj, ki je odgovorna za nadzor nad življenji in gibanjem milijonov Palestincev. Nadzira gradnjo nezakonitih naselbin in krajo zemlje domačinom.

Bena-Dahana so **posneli, ko je izjavil**, da so »[Palestinci] zveri, ne ljudje,« in da »ima Jud vedno veliko večjo dušo kot pa Nejud, pa četudi je homoseksualec«. Vidimo, da človek, ki ima nadzor nad milijoni Palestincev, teh vidi kot nižje od človeka.

Ben-Dahan je sicer kolonizator, ki živi v nezakoniti izraelski naselbini Har Homa med Jeruzalemom in Betlehemom, njegovo prepričanje o »Velikem Izraelu« na ozemlju zgodovinske Palestine pa je zaskrbljujoče povezano z razumevanjem njegove naloge kot »zagotavljanja, da **država ostane judovska**, stvari, ki nasprotujejo [judovskim] vrednotam, kulturi ali tradiciji pa ne bodo deležne pravnih sankcij.«

2.6. Namestnica ministra za zunanje zadeve: Cipi Hotoveli

Cipi Hotoveli, pronaselbinska in protipalestinska desničarska verna članica Netanjahujeve stranke Likud, je bila imenovana za namestnico ministra za zunanje zadeve. Odgovorna bo za vsakodnevno delovanje ministrstva, ki sicer deluje pod vodstvom predsednika vlade, Netanjahuja, obenem pa bo ministrstvo predstavljala v javnosti in svetu.

Hotoveli je še ena izmed nasprotnikov palestinski državnosti, česar ne skriva. Ko so jo vprašali, če bo vlada pristala na vračilo zemlje Palestincem, **je odgovorila**: »Glede tega vprašanja bom citirala predsednika vlade – takšen scenarij ne obstaja.« Med uvodnim nagovorom izraelskih diplomatov maja je **v govoru**, ki je bil po poročanju časnika The Guardian »prepleten z bibličnimi komentarji, v katerih je Bog Izraelovo deželo obljubil Judom,« brez ovinkov zatrdila, da je »ta zemlja naša. Vsa je naša,« in da bo Ministrstvo za zunanje zadeve skušalo pridobiti podpora mednarodne skupnosti za priznanje nezakonitih naselbin. Poleg tega **je izjavila** tudi, da so zasedena ozemlja »naša zemlja, ker smo Judje, to ozemlje je naša dediščina, zato nas ne vidim kot okupatorje.«

V radijskem intervjuju je **podala izjavo**, da bi po njenem mnenju Izrael moral priključiti zasedeni Zahodni breg, ga ločiti od Gaze in tako ohraniti umetno večino judovskega prebivalstva v regiji:

»Moje stališče se glasi, da mora biti med morjem in reko Jordan le ena država – Država Izrael z arabsko manjšino. Ni prostora za kakršen koli sporazum, ki bi govoril o tem, da se bo Izrael odpovedal suverenosti nad [leta 1967] osvojenimi ozemlji.«

Močno verjame **v uporabo** izvensodnih usmrtitev palestinskih političnih voditeljev, saj mora »Izrael razglasiti uničevalno vojno zoper Hamas ... in se vrniti k politiki usmrtitev.« Takšne izvensodne usmrtitve so po mednarodnem pravu **nezakonite**.

Podobno kot nekdanja izraelska predsednica vlade Golda Meir s svojo rasistično izjavo, da »palestinsko ljudstvo sploh ne obstaja,« **tudi Hotovelijeva verjame, da**:

»Res ni realnosti, v kateri bi ljudje odraščali kot del palestinskega ljudstva v palestinski državi, saj svet ni nikoli priznal palestinske države in palestinskega ljudstva.«

Kot je razvidno iz njene izjave, da je zanjo »pomembno, da se pregleda sistem in preprečijo mešano zakoni,« **nasprotuje tudi mešanim zakonom med Arabci in Judi v Izraelu.**

2.9 Predsednik vlade in minister za zunanje zadeve: Benjamin Netanjahu

Na čelu te vlade skrajnežev je seveda Benjamin Netanjahu, ki bo v bližnji prihodnosti svoj vpliv podvojil še kot minister za zunanje zadeve. Naj spomnimo, kako je Netanyahu marca 2015 v predvolilnem času v Izraelu razglasil, da potem ko bo izvoljen, **palestinske države ne bo**. Medtem ko so ljudje hodili na volišča, **je potožil**, da 1,2 milijona Palestincev, ki so kot izraelski državljani upravičeni do glasu, »v trumah drejo na volišča«. Vendar pa takrat še zdaleč ni prvič govoril na tak način; četudi zahodni mediji tega prej niso zaznali in je bila zaradi tega Netanjahujeva podoba »zmernega zagovornika rešitve v obliki dveh držav« široko razširjena, kar je povsem v nasprotju z resnico.

Sledi nekaj primerov Netanjahujevih pogledov na palestinsko državnost in suverenost:

*»[ŽDA] so me **pred volitvami** vprašale, ali bom spoštoval [Oslovski sporazum] ...*

Rekel sem, da bom, vendar ... Sporazum bom tolmačil na tak način, da bo omogočil konec temu vračanju k mejam iz leta 1967. Kako nam je uspelo? Nihče ni rekel, kaj so opredeljena vojaška območja. Opredeljena vojaška območja so varnostna območja; kar se mene tiče, je vsa dolina reke Jordan opredeljena kot vojaško območje.»

*»Demilitarizacija. Katero koli območje v rokah Palestincev **je treba demilitarizirati**.«*

*»Izrael brez Jeruzalema je kot telo brez srca. Naše srce ne bo **nikoli več razdeljeno** ... Vem, da nekateri ljudje menijo, da bo mir nastopil šele, ko razdelimo Jeruzalem. Temu ne verjamem. Nadaljevali bomo z gradnjo [nezakonitih naselbin v zasedenem Vzhodnem] Jeruzalemu.«*

*»Jeruzalem bomo obdržali, vse dele Jeruzalema, pod izraelsko suverenostjo ... Ne bomo se odrekli delu Jeruzalema, ne bomo popuščali, s tega območja se ne bomo **umaknili**.«*

Zelo zgovoren je tudi podatek, kdo bo nadziral vsa nadaljnja mirovna pogajanja. Netanjahu je namreč to nalogo zaupal novo imenovanemu ministru za notranje zadeve Silvanu Šalomu, še enemu v vrsti zapriseženih nasprotnikov rešitve v obliki dveh držav, ki je v preteklosti **dejal**: »Vsi smo proti palestinski državi, o tem ni nobenega dvoma.«

Britanski novinar Ben White **je sestavil** kratek seznam izjav številnih izraelskih skrajnežev v Netanjahujevi novi vladi, ki je temu dokumentu priložen kot priloga.

Zgornje izjave niso osamljeni lapsusi nepomembnih članov vladajočih strank. Skupaj namreč razkrivajo koherentno ideološko predanost najpomembnejših izraelskih poslancev glede nadaljnjega širjenja naselbin in zatiranja pravic Palestincev. Ta predanost temelji na globokem občutku zaničevanja –– preziru do mednarodnega prava in mednarodne skupnosti, željne pogajanj, ki bi privedla do pristnega, pravičnega miru. Gre za zaničevanje, ki se v širšem zadeva pravice in življenje Palestink in Palestincev.

Naslednje poglavje obravnava, kako je izraelska vlada enako predana tako širjenju naselbin ter tudi segregaciji nejudovskega prebivalstva v Izraelu.

3. RAZKAZOVANJE MIŠIČ – UTRJEVANJE NASELBIN ...

Z dogovorom med Netanjahujevo narodno-liberalno stranko Likud in Bennettovo sionistično stranko Judovski dom o zakonodaji, ki bi po izraelskem pravu veljala za nazaj glede t. i. nedovoljenih nasebin, **poročča časnik** the Jerusalem Post, želi morda nova izraelska vlada pokazati, da lahko in tudi po počela, kar se ji zljubi.

Navidezno so to uradno nedovoljene nasebine, ki pa imajo vseeno urejen dostop do večine javnih storitev, kot je preskrba z elektriko, vodo, vojaško varovanje in prometne povezave. Zgrajena so bila po sprejetju Oslovskega sporazuma in trenutno je takih nasebin približno sto, razlikujejo pa se po velikosti in številu prebivalcev. Po izraelskem pravu so te gradnje tehnično nezakonite – četudi so jih do sedaj le malo porušili. Jasno povezavo teh nasebin z državo je leta 1994 razkril Adi Minz, nekdanji predsednik sveta Yesha (največje organizacije za nezakonite naseljence), **ki je dejal**, da so gradnjo teh nasebin skrbno načrtovali z namenom prevzema strateških točk in da je bilo vse usklajevano s predsednikom vlade.

Nova vlada namerava te nedovoljene nasebine legalizirati in jih uradno normalizirati, kar razkriva, kako bo ravnala v primeru podjetja za naseljevanje,

preko katerega se je od leta 1967 na Zasedeno palestinsko ozemlje nezakonito priselilo 500.000 ljudi. Popolnoma nasprotno pa civilna uprava, tj. izraelska vojaška vlada Zasedenih palestinskih ozemelj, ravna s palestinskimi domovi. Pri skupni palestinsko-izraelski organizaciji the Alternative Information Center **pravijo**:

»Izraelska politika glede domov, ki so v lasti Palestincev in grajeni brez ustreznih dovoljenj, je popolnoma nasprotna. Na stotine palestinskih domov in zgradb na območju C Zahodnega brega, ki ga popolnoma obvladujeta izraelska vojska in civilni nadzor, vsako leto porušijo, saj lastniki nimajo izraelskih gradbenih dovoljenj. Medtem ko je zaradi za Palestince skoraj povsem nemogoče pridobiti dovoljenje za gradnjo zaradi sistema izraelske države, ki to močno omejuje, namerava nova vlada za nazaj zakonsko kot zakonite priznati nedovoljene naselbine, s katerimi je bilo poleg mednarodnega kršeno celo izraelsko pravo. Leta 2013 je bilo v območju C porušenih 565 palestinskih zgradb, vključno z 208 stanovanjskimi objekti, ker njihovi lastniki niso imeli izraelskih dovoljenj. Pri tem so prisilno izselili 805 ljudi, od tega skoraj polovico otrok.«

Poleg tega naj spomnimo, da je za razliko od izraelskega prava po mednarodnem pravu in ženevskih konvencijah jasno predpisano, da so vse izraelske naselbine, zgrajene od zasedbe ozemlja od leta 1967 dalje, nezakonite, tako v Vzhodnem Jeruzalemu, na Zahodnem bregu, v Gazi ali sirskem Golanskem višavju.

4. DEPALESTINIZACIJA JERUZALEMA ...

Ena Netanjahujevih predvolilnih obljub je bila, da se bodo **širile nasebine** v zasedenem in nezakonito priključenem mestu, kar le še stopnjuje napetosti med Palestinci in Izraelci:

»Nadaljevali bomo z gradnjami v Jeruzalemu, dodali bomo na tisoče stanovanjskih enot in vsem [mednarodnim] pritiskom navkljub bomo vztrajali in nadaljevali z razvojem naše večne prestolnice.«

V intervjuju **glede omenjene težave** je Rima Avad, članica gibanja Jeruzalemčanov za pravice Palestincev v mestu, dejala, da je Netanjahu v predvolilnem boju obljubljal »politični program depalestinizacije zasedenega mesta in da to sedaj tudi uresničuje«. Njegov cilj je »izgnati vse palestinske prebivalce,« je dodala Awwad in opozorila, da zapletena mreža diskriminatornih zakonov določa vse vidike življenja Palestincev v Jeruzalemu.

Uničevanje palestinskih hiš in življenj v Jeruzalemu se pospešeno nadaljuje. Izraelska oblast je pred kratkim izdala palestinskim družinam, ki živijo v soseski Semiramis v zasedenem Vzhodnem Jeruzalemu, cel kup novih odločb o rušenju.

Po sklepu sodišča morajo palestinski lastniki sami plačati za rušenje svojih domov, poleg globe v višini 11.300 evrov. Pred kratkim je oblast tudi rušila **hiše** in **prodajalne** v mestnem predelu Silvan.

Poleg tega je izraelsko Vrhovno sodišče prejšnji mesec potrdilo veljavnost zakona o lastništvu v odsotnosti (angl. Absentee Property Law) v primeru bivališč v Vzhodnem Jeruzalemu, ki pripadajo Palestincem z Zahodnega brega. Ta zakon predstavlja **izredno vprašljiv mehanizem**, ki od leta 1950 omogoča državi zaseganje zemljišč v lasti Palestincev, ki jim Izrael onemogoča vrnitev domov. S to odločitvijo je sodišče potrdilo uporabnost zakona v primeru Vzhodnega Jeruzalema, s čimer je odobrilo vse pretekle razlastitve in dalo zeleno luč nenehnim krajam zemljišč v prihodnosti.

Hasan Džabarin, generalni direktor pravnega centra za pravice arabske manjšine v Izraelu Adalah, je v odzivu na sklep sodišča **dejal**:

»Potrdilo je enega najbolj rasističnih in samovoljnih izraelskih zakonov, ki je bil leta 1950 sprejet predvsem z namenom zaseganja premoženja palestinskih beguncev po tem, ko so bili izgnani iz svojih domov. Takšen zakon ni v veljavi nikjer drugje

na svetu, ne v demokratičnih sistemih niti v diktatorskih režimih. Tem dejstvu in stališčem nekdanjih državnih pravobranilcev navkljub je Vrhovno sodišče dalo zeleno luč veljavi samovoljnih zakonov na zasedenem ozemlju in tamkajšnjemu prebivalstvu, ne glede na zaščito, ki jim jo zagotavlja mednarodno pravo.»

5. ... IN ETNIČNO ČIŠČENJE PUŠČAVE NEGEV

Ponovna izvolitev Netanjahuja pomeni tudi, da bo Izrael nadaljeval z načrtom etničnega čiščenja beduinskih Palestincev (na papirju izraelskih državljanov) iz puščave Negev. Izraelsko Vrhovno sodišče je sredi maja s sklepom odpravilo vse prepreke za uničenje celotne beduinske vasi v puščavi zato, da jo lahko nadomestijo z judovskim naseljem. Sklep obeležuje konec trinajstletnega boja 800 prebivalcev vasi Um Al Hiran, ki bo uničena zato, da bo nastal prostor za novo mesto, v katerem je predvidenih 2500 domov, namenjenih skrajno nacionalističnim judovskim verskim skupinam, ki so tesno povezane z gibanjem nezakonitih gradenj izraelskih naselbin.

Spletna stran Middle East Eye je objavila pogovor, v katerem je direktor Regijskega odbora za nepriznane vasi Fadi Masamra **dejal**, da se bo uničenje vasi razumelo kot hud napad na pravice beduinov:

»Gre za jasen primer etničnega čiščenja, kot si ga človek lahko samo zamisli, in sodišča so v to privolila. Vlada je odločena, da nam bo vzela čim več naše zemlje in nas stlačila v gete.«

Sedaj se je pojavil strah, da bo sklep sodišča znova odprl možnost za ponovno uvedbo rasističnega »Praverjevega načrta«, po katerem bi na več deset tisoč beduinov izgnali iz njihove prastare domovine v Negevu, s prisilno selitvijo v več mestnih skupnosti pa bi uničili njihovo kulturo in način življenja.

Praverjev načrt je pred sedemnajstimi meseci Netanjahu zaustavil zaradi množičnih demonstracij Palestincev, ki kot izraelski državljani predstavljajo približno 20 odstotkov prebivalstva. Skrajno desna stranka Naftalija Bennetta, imenovana Judovski dom, pa je kot pogoj za vstop v koalicijo postavila ponovno uvedbo omenjene zakonodaje in Uri Ariel, eden od vladajočih članov stranke in nezakoniti naseljenec, je prevzel vlogo ministra, s čimer je med drugim postal pristojen za vse zadeve v zvezi z beduini.

Pritiski, ki se vršijo nad skupnostmi beduinov v Izraelu, se le še stopnjujejo, saj so vladni uslužbenci **v ločeni zadevi na sodišču** prejšnji teden zahtevali, da se na desetine družin iz druge vasi, imenovane Al Arakib, oglobi s 450.000 evri za kritje večkratnega rušenja njihovih domov. Vaščani so se vladnim naporom in izseljevanju uprli tako, da so v zadnjih petih letih svoje domove ponovno zgradili več kot 80-krat.

Omenjeni primer služi le kot dokaz, da namerava nova vlada napade na Palestince le še okrepiti, tako na Zasedenem palestinskem ozemlju ter tudi v Izraelu. Vlada verjame v nadaljevanje kolonialne oblasti nad Palestinci in ne kaže zanimanja za pristno, pravično in trajno rešitev. Četudi pod izraelsko oblastjo trpijo vsi Palestinci, noben tako ne trpi kot prebivalci Gaze, ki so odrezani od sveta, pod še vedno trajajočim obleganjem in izpostavljeni vojaškemu napadom. V naslednjem poglavju se bomo posvetili napadu na Gazo lani poleti, in sicer izjavam izraelskih vojakov, ki so pri napadu sodelovali. Pomembno je, da razumemo, na kakšen način Izrael Palestince napada, saj so vidna vsa znamenja, da nova vlada načrtuje ponovni napad v bližnji prihodnosti.

6. VOJSKA, KI JE UŠLA IZPOD NADZORA: PRIČEVANJA IZRAELSKIH VOJAKOV IZ GAZE RUŠIJO MIT O »NAJBOLJ ETIČNI VOJSKI«

Maja je izšlo tudi **ново poročilo** izraelske nevladne organizacije Breaking the Silence, katere člani so veterani, ki zbirajo pričevanja trenutnih in nekdanjih vojakov ter častnikov o njihovih dejavnostih na Zasedenem palestinskem ozemlju.

Poročilo Tako smo se borili v Gazi (angl. This is How We Fought in Gaza) vsebuje pretresljive, vendar ne presenetljive stvari in poudarja nekaznovanje, ki kaže kako izraelske okupacijske sile lahko ravna s Palestinci in Palestinkami.

Glede na pričevanja, zbrana v poročilu, so izraelski vojaki pravzaprav prejeli ukaz, naj ubijajo civiliste v Gazi.

Pravila bojevanja skorajda niso obstajala, prišlo je do obsežnega in namernega uničenja palestinskih domov, kmetijskih površin in drugega premoženja, vse to pa se je zgodilo v kontekstu popolne nekaznovanosti.

Naslednji odlomki pričevanj slednje ponazarjajo; gre le za nekaj primerov in pozivamo vas, da jih preberete.

Preden se lotite branja, naj kljub temu poudarimo, da ne glede na to kako strašljivo in zločinsko zvenijo mnoga pričevanja, **palestinski očividci**, žrtve in **organizacije za človekove pravice** poročajo o še mnogo grozljivejših incidentih.

Kot sta **argumentirali** palestinski univerzitetni profesorici Gada Agik in Rela Mazali, je v tem smislu pomembno poudariti, da »četudi vsebina pričevanj [organizacije Breaking the Silence] ni nepomembna, njihova navidezna naravna zahteva po posebnem statusu, tako v Izraelu kot v tujini, v resnici podpira militarizirano kulturo oblikovanja, dovoljevanja in dopuščanja politik, ki povzročajo, ogromno škodo brez primere prebivalstvu in civilni infrastrukturi«.

Osrednja vrednost pričevanj organizacije Breaking the Silence je njihov vir – izraelski vojaki – in kaj razkrivajo o operativnih postopkih, prejetih ukazih in pravilih bojevanja izraelske vojske ter razmišljanja nekaterih ljudi, vpletenih v napad na Gazo.

Vendar pa je treba vseeno upoštevati dejstvo, da je le izredno majhen del, komaj 0,06 odstotka od vsega 180.000 članov izraelskega vojaškega osebja, ki je sodelovalo pri napadu na Gazo, spregovorilo za Breaking the Silence. Torej je podoba izraelskega nasilja, kot je predstavljeno v pričevanjih, daleč od popolne in res je mogoče, če ne že kar verjetno, da so se mnoge priče bodisi namerno bodisi nezavedno same cenzurirale ali zagovarjale svoja kazniva dejanja.

Številni vojaki v svojih pričevanjih palestinske borce rutinsko označujejo za »teroriste« – odločitev o tem, kdo je »terorist«, prepuščamo bralcem – so to palestinske oborožene skupine, ki se na lastnem ozemlju borijo proti neizmerno močnejšim invazijskim silam, ki si njihovo ljudstvo podrejajo že desetletja, ali prav te iste vdirajoče sile?

6.1. Napadi na civiliste: »Nihče ni nevpleten«

2. pričevanje

Pravila vojaškega posredovanja so bolj ali manj ista: Vse, kar je v [Gazi], je grožnja, območje je treba »sterilizirati«, počistiti ljudi in če nekdo ne maha z belo zastavo in vzklika »Predam se!« ali kaj podobnega, ta oseba predstavlja grožnjo in imamo dovoljenje za streljanje.

Mora biti oseba oborožena ali imeti daljnogled, da lahko streljate?

Mislim, da mora oseba samo biti tam.

Na kaj točno mislite s »streljanjem«?

Streljanje z namenom ubiti. To je bojevanje v urbanem okolju, to je vojno območje. Rečeno nam je bilo: „Nihče ni nevpleten.“

8. pričevanje

So z vami govorili o pravilih vojaškega posredovanja? Kaj je dovoljeno in kaj prepovedano?

Med usposabljanjem [so nam] v zvezi s tem [povedali], da pri vstopu v hiše uporabljamo le pravo strelivo z granatami – čim več jih je, tem bolje – in raketomete,

če jih je mogoče uporabiti. Kaj narediš, ko »odpiraš« hišo? Ne tvegaš, uporabiš metalca granat in vsako učinkovito orodje, ki je na voljo. Nameriš, streljaš in šele nato vstopiš. Ne veš, ali je kdo notri ali ne. Noter greš s pravimi naboji in granatami. Takšna so bila navodila za vstop v hišo.

So z vami govorili o [ravnanju z] nevpletenimi civilisti?

O tem ni govoril nihče. Z njihovega vidika sploh ne bi smelo biti nikogar tam. Če je tam [kakršen koli Palestinec] – ga tam ne bi smelo biti. Vzdušje se mi je zdelo zelo strašljivo, celo nekoliko ohramljajoče. Mislim, da je tudi [med vojaki] vladalo vzdušje, da jim moramo res pokazati.

11. pričevanje

Kaj so vam povedali med poročanjem?

Lahko bi rekli, da so na vse gledali kot na dosežek. Omenjali so številke: 2.000 mrtvih in 11.000 poškodovanih, pol milijona beguncev, uničenje, ki se bo poznalo še desetletja. Oškodovali so mnoge od vodilnih članov Hamasa ter njihove domove in družine. Vse to se je navajalo kot dosežki, tako da nihče ne bi dvomil, da so bila naša dejanja v tem obdobju smiselna ... Rekli so nam tudi, da so se [Izraelci] izkazali v najboljši luči, državljanska enotnost in [narodni] konsenz sta bila na vrhuncu. K temu niso šteli nekaj čudakov, ki se jim tega ni zdelo primerno tako proglašati.

16. pričevanje

Pravila vojaškega posredovanja za vojake, ki so napredovali na terenu, so bila: streljaj, streljaj povsod, in to takoj, ko prideš. Predpostavljalo se je, da je bil ob našem prihodu [v Gazo] vsakdo, ki se je drznil prikazati, terorist. Ta pravila se skozi celotno operacijo praktično niso spreminjala.

17. pričevanje

Kakšna so bila pravila vojaškega posredovanja?

Pravih pravil posredovanja niti nismo imeli, šlo je bolj za protokole. Osnovna ideja je bila: če kaj opaziš, streljaj. Rekli so nam: »Tam naj civilistov sploh ne bi bilo. Če koga vidite, streljajte.« Ali je oseba predstavljala grožnjo ali ne, ni bilo vprašanje, in to se mi zdi smiselno. Če v Gazi koga ustreliš, je to v redu, nič takega. Prvič zato, ker je to Gaza, drugič pa zato, ker gre za vojskovanje. Tudi to so nam jasno obrazložili; dejali so nam: »Ne bojte se streljati,« in jasno so povedali, da tam ni neudeleženih civilistov.

19. pričevanje

Je obvezno zagotoviti, da v objektu ni civilistov, preden ga napadete z vojaškim letalom?

Ni obvezno. Če je tarča recimo namestnik poveljnika bataljona [Hamasa] v naselju Šejaija, bi napad izvedli, če civilistov ne bi bilo preveč. Ko rečem preveč, imam v mislih dvomestno število.

22. pričevanje

[Naše pravilo posredovanja je bilo:] »Vse, kar je še tam, je praktično mrtvo. Karkoli se giblje po soseskah, v katerih ste, ne bi smelo biti tam. [Palestinski] civilisti vedo, da ne smejo biti tam. Zato ubijete vsakogar, ki ga vidite.«

Kdo je dal ta ukaz?

Poveljnik. »Karkoli vidite v soseskah, v katerih ste, karkoli, kar je na primerni razdalji, recimo med nič in 200 metri, je mrtvo na mestu. Ne potrebujete dodatnega dovoljenja.« Vprašali smo ga: »Če vidim nekoga, ki hodi po cesti, naj ga ustrelim?« Pritrdil je. »Zakaj pa naj ga ustrelim?« »Ker ne bi smel biti tam.«

Je poveljnik povedal, kaj se zgodi, če naletite na civiliste ali nevpletene ljudi?

Takih ljudi ni. Trenutno se ravnamo po domnevi – in naj poudarim, to je citat: Kdor se nahaja na istem območju kot izraelska vojska, torej na območju, ki ga je izraelska vojska zavzela, ne velja za civilista. To je delovna predpostavka. V Gazo smo prišli s tem v mislih in z ogromno količino orožja. Ne vem, ali je bilo to sorazmerno ali ne. Nisem poveljnik bataljona ali general. A prišli smo do točke, ko je en sam tank – in pomislite, samo tam, kjer sem bil jaz, smo jih imeli 11 – izstrelil med 20 in 30 granat na dan.

28. pričevanje

Kakšna so bila navodila v zvezi s [Palestinci], ki se vrnejo?

Navodilo je bilo, da streljamo. Rekli so nam: »Na območju, na katerem ste, ne sme biti nikogar.« Po navodilih naj bi streljali takoj. Kogarkoli vidiš, naj bo oborožen ali ne, ne glede na vse ... Na kogarkoli naletiš ali ga vidiš, streljaš z namenom ubiti. To je eksplicitno navodilo.

Ni prej nobenega obtožnega postopka?

Ne. Prav ničesar.

29. pričevanje

Vsi tanki so stali v vrsti in osebno sem vprašal poveljnika: »Na kaj streljamo?« Dejal je: »Izberi si, kar hočeš,« nato pa je v dvosmerni radio zaklical: »Dobro jutro, Al Bureij.« Nihče ni streljal na nas – ne prej, ne potem, ne vmes.

32. pričevanje

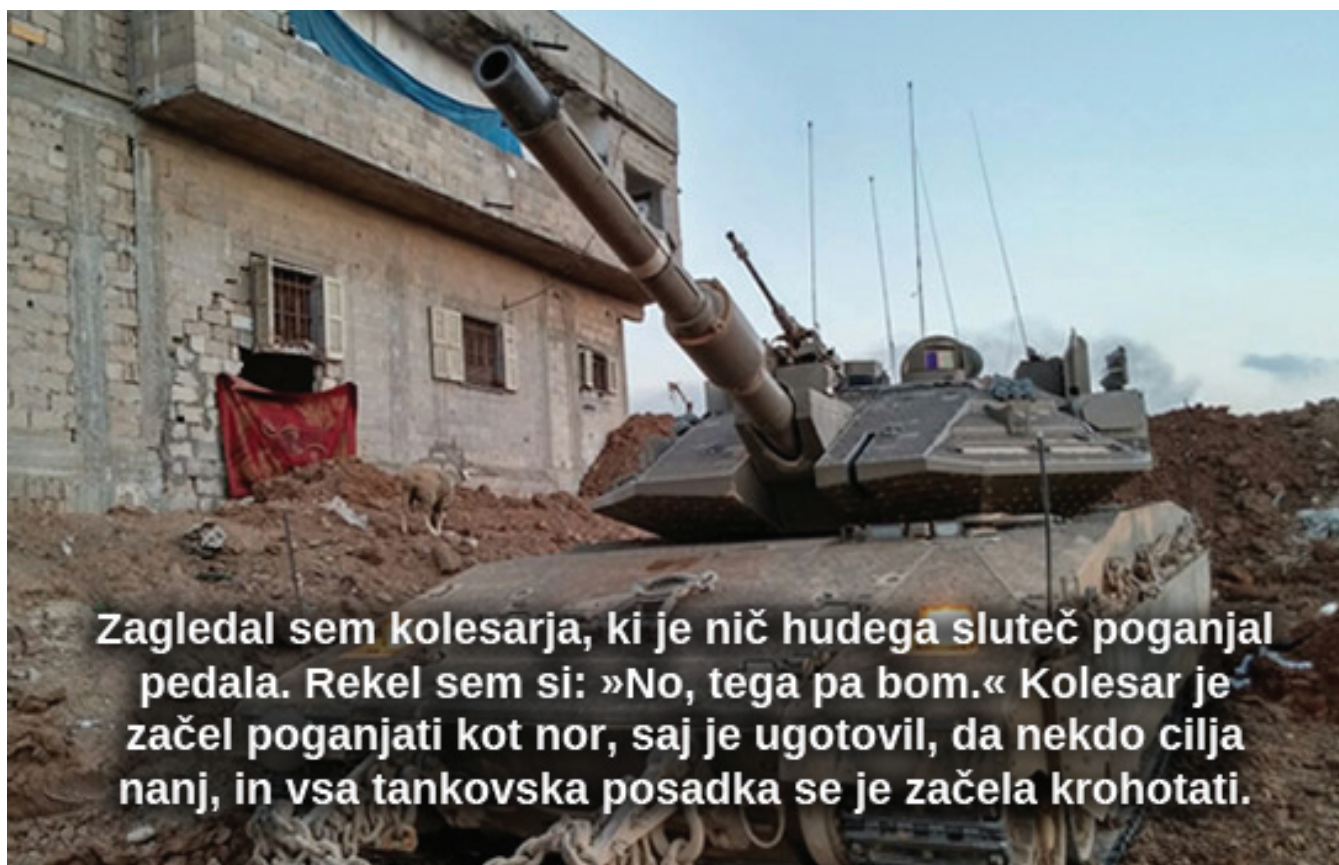
Kdorkoli se nahaja v coni, kdorkoli je v vidnem območju, je sumljiva oseba. V vseh prejšnjih operacijah, v katerih sem sodeloval, humanitarna vprašanja ali vprašanja škodovanja civilistom nikoli niso bila dejavnik.

35. pričevanje

Dve mladi ženski sta se sprehajali po sadovnjaku. Poveljnik je vprašal: »Kaj vidiš?« in ali sta osebi inkriminirani. Bilo je sredi dneva, nekje med 11. in 12. uro. Izvidniki niso videli dobro, zato je poveljnik poslal brezpilotno letalo, da bi dobili pogled od zgoraj, in glede na pridobljene informacije sta bili označeni kot sumljivi oz. vpleteni osebi. Imeli sta vsaka svoj telefon, se pogovarjali, sprehajali. Streljali so nanju, na dekleti, in ju ubili. Po tem, ko sta bili označeni kot vpleteni, sem pomislil, da je vse skupaj navadno sranje.

Na čem je temeljila obtožba?

Na izvidnikih. »[Palestinki] gotovo vidita tanke in gotovo vidita dim, ki se dviga iznad inženirskega objekta.« Potem je naš poveljnik naročil poveljniku tanka, naj preveri lokacijo, in s tremi tanki so si šli ogledat [trupli]. Ugotovili so, da gre za dve ženski, starejši od 30 let. Trupli dveh žensk, ki sta bili neoboroženi. Vrnili so se in šli naprej, ženski pa sta bili zabeleženi kot teroristki. Streljali so nanju – to seveda pomeni, da sta bili gotovo teroristki.

38. pričevanje

Po treh tednih v tanku smo se pomaknili na postojanko. V bližini je bila cesta in odvijalo se je neke vrste tekmovalstvo. »Ti si strelec; pokaži, ali si pravi moški in ali lahko zadeneš vozeči se avtomobil.« Izbral sem si avtomobil, taksi, in izstrelil granato, vendar

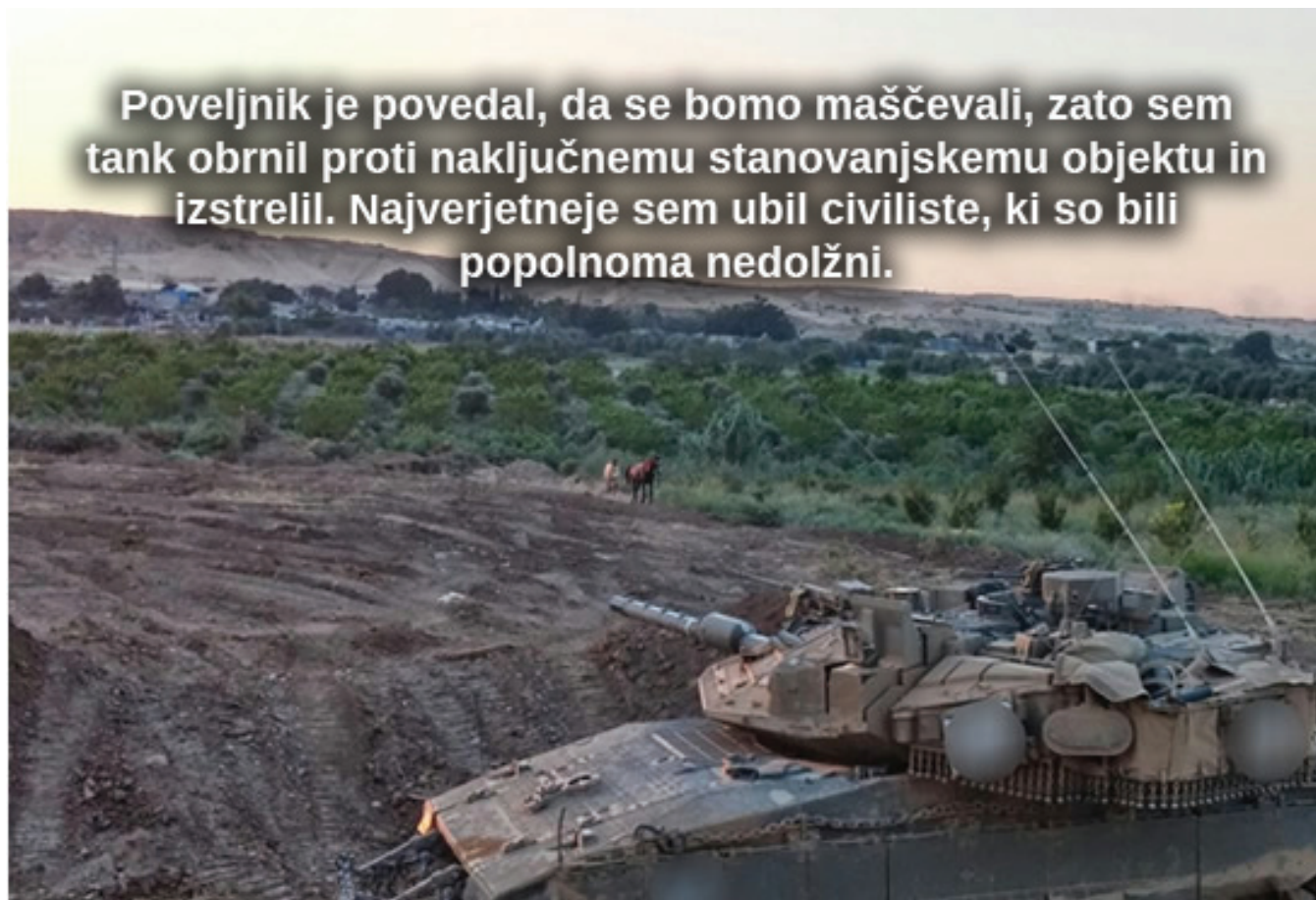
sem zgrešil. Mimo sta pripeljala še dva avtomobila, znova sem poskusil z granato ali dvema, vendar mi ni uspelo. Poveljnik je dejal: »V redu, dovolj je, porabil mi boš vse granate.« Žato smo vzeli težko strojnico. Nekajkrat smo streljali, vendar nam tudi s tem ni uspelo zadeti nobenega avtomobila. Nato pa sem zagledal kolesarja, ki je nič hudega sluteč poganjal pedala. Rekel sem si: »No, tega pa bom.« Nastavil sem razdaljo, a sem spet zgrešil; ustrelil sem malo pred njim. Kolesar je začel poganjati kot nor, saj je ugotovil, da nekdo cilja nanj, in vsa tankovska posadka se je začela krohotati: »Ha, glej ga, kako hiter je.«

40. pričevanje

So vam pravila vojaškega posredovanja razložili, preden ste prišli [v Gazo]?
Pravil posredovanja ni bilo. Če na tistem območju koga vidiš, je to terorist. V tem smislu je bilo vse čisto preprosto. Povedali so nam, da imajo obveščevalne podatke, da na območju praktično ni civilistov, kar pomeni, da je vsakdo, ki se nam približa, terorist.

55. pričevanje

So v zvezi s pravili za vojaško posredovanje kaj posebej poudarili?
Da, povedali so nam, kaj naj storimo, če vidimo civilista. [Razložili so nam, da] tako pač je v bitki. Streljaš z namenom ubiti, čim vidiš karkoli ... »Če koga vidiš, streljaj.« Na koncu raznaš po lastni presoji. Res so nam naročili: »Če koga vidiš, streljaj.«

Pričevanje izraelskega vojaka v časniku Le Monde

Spomnim se, kako so nekega dne ubili vojaka iz naše enote. Poveljnik je povedal, da se bomo maščevali, zato sem tank obrnil proti naključnemu stanovanjskemu objektu. To je bila ogromna bela stolpnica, oddaljena le štiri kilometre. Izstrelil sem granato v 11. nadstropje. Najverjetneje sem ubil civiliste, ki so bili popolnoma nedolžni.

6.2. Namerno uničevanje:»Civilne tarče smo bombardirali za zabavo«

9. pričevanje

Vedeli smo, da vstopamo v hišo in da bi lahko bili pridni in se lepo vedli. A tudi če bi se, bi nato prišel D9 (oklepni buldožer) in hišo zravnal z zemljo. Hitro smo ugotovili, da k vsaki hiši, ki jo zapustimo, pride D9 in jo poruši do tal. Soseska, v kateri smo bili, je bila strateško pomembna, saj se je od tam videlo celotno območje [zidu med Izraelom in Gazo] in tudi nekatera [izraelska] obmejna mesta. Kar hitro smo ugotovili, da v južnih in nekaterih vzhodnih predelih Džuhar Al Dika hiše ne bodo ostale cele ... Na neki točki nam je postalo jasno, da gre za vzorec. Zapustiš hišo in hiša je uničena. Po dveh ali treh hišah ugotoviš, da je to vzorec. Pride D9 in jo poruši do temeljev.

Ste to videli?

To se vidi. Blizu je. Začeli smo na severnem delu soseske in se pomikali proti jugu. Vsakokrat, ko smo odšli iz hiše, je kmalu ni bilo več. Ko smo odšli, je stalo le še nekaj hiš.

Kako je bila soseska videti, ko ste odhajali?

Kupi ruševin, komaj kaj drugega. Veliko razbitega betona. Žal so tudi velike površine kmetijskih zemljišč razkopali tanki ... [Temu ne moremo] zares več reči naselje. Potem ko smo odšli [iz Gaze], so izdali prenovljene zemljevide. Na njih sta bili označeni le še tisti dve hiši, ki sta ostali, ko smo odhajali.

10. pričevanje

[Izraelski] vojaki so večinoma streljali tudi v vodne cisterne (te so navadno na strehah hiš).

Zakaj?

Ne vem. Ko sem prihajal k hišam, sem to videl.

12. pričevanje

Ko smo odhajali, je bilo vse videti kot peskovnik. Vsaka hiša, iz katere smo odšli ... K vsaki je prišel D9 (oklepni vojaški buldožer) in jo zravnal z zemljo ... D9 je bilo pomembno orodje. Delal je skoraj brez premora.

15. pričevanje

Je po vašem odhodu stala še kakšna hiša?

Skoraj nobena. Enkrat smo prišli k hiši ... okoli so bile potke, ki so bile prekinjene, kjer so čez peljali tanki. Tam je bil le pesek, ni bilo več njive in rastlin. Povsod le izruvane oljke. Tudi hiše so bile porušene ... Tam ne bi smela ostati nobena hiša. V radiju 500 metrov ni bilo čisto nobene hiše več.

18. pričevanje

Ko smo po operaciji odšli, je bila tukaj samo še gola puščava. Neverjetno. Od vseh hiš, ki so bile tam, mislim, da sem videl le štiri ali pet nepoškodovanih oziroma skoraj nepoškodovanih. Bilo je noro. O tem smo se veliko pogovarjali med seboj, s fanti iz družbe, kako nora je bila škoda, ki smo jo tam povzročili. Citiram: »Ej, poslušaj, noro je, kar se je tam dogajalo,« »Glej, res smo jih grdo zdelali,« »Jebemti, glej to, od Džuhar Al Dika ni sploh nič ostalo, zdaj je samo še puščava, to je noro.«

Kaj je povzročilo vse to uničenje?

Večinoma so bili D9 [oklepni buldožerji]. Podrli so vse sadovnjake. Niti eno drevo ni ostalo. Na tem so delali tri tedne. Ko niso imeli kakšne posebne zadolžitve, na primer voziti pred nami ali pripraviti določeno pot za nas ali kakšno drugo misijo, so pač stvari razvalili z zemljo. Ne vem, kakšne ukaze so imeli, toda bili so na premišljeni misiji, da bo območje za njimi ostalo porušeno do tal.

20. pričevanje

Poskušali so ohraniti stalno streljanje proti Al Bureiju, večinoma zato, da bi ostali prikriti. Niso imeli določene tarče. Vsake toliko pa, ,bum', mina, ali ,bum', nenadni streli iz strojnice.

Na kaj so streljali?

Na hiše.

Naključno izbrane hiše?

Da.

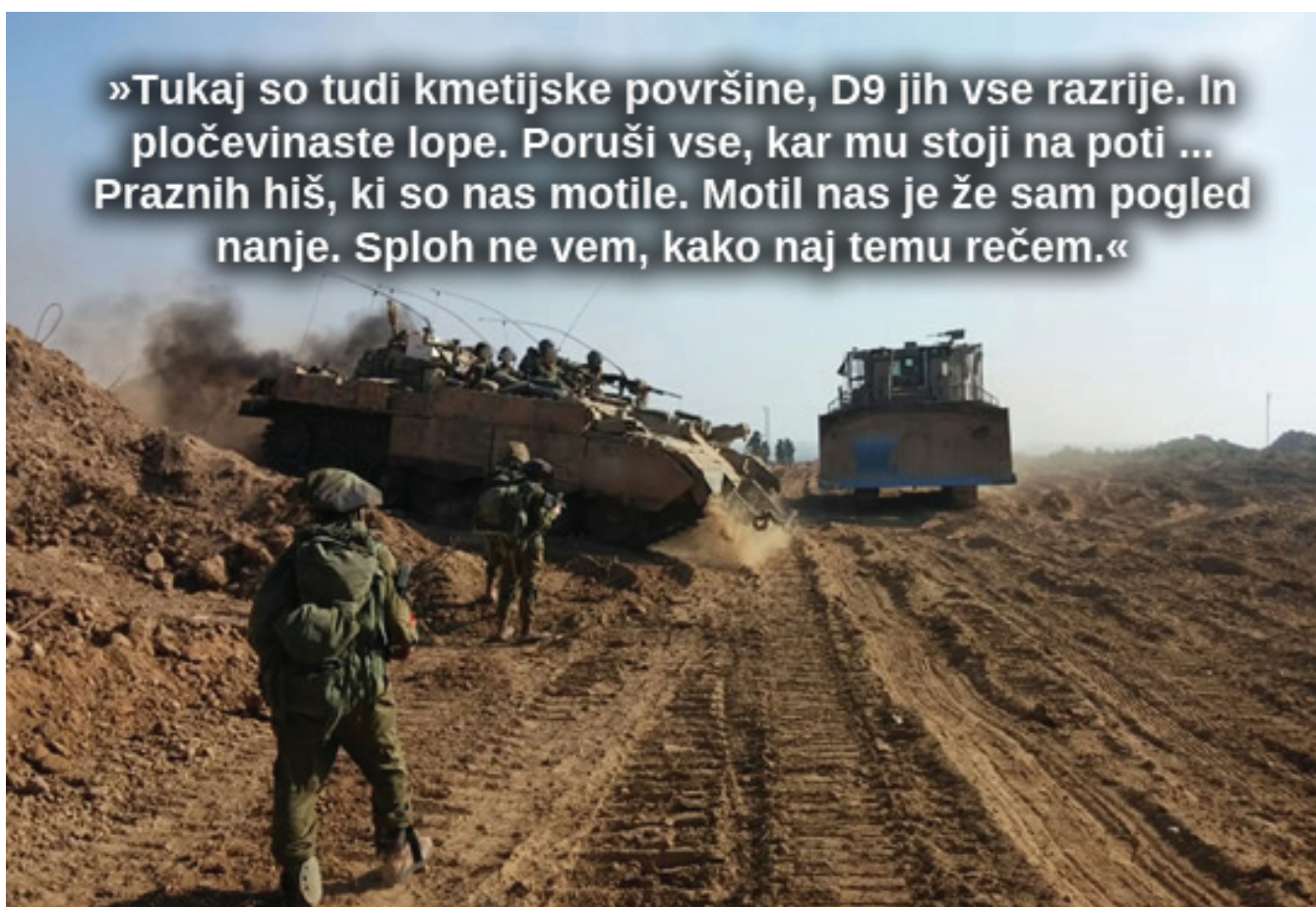
21. pričevanje

Ne vem, kako jim je uspelo, strojniki D9 [oklepni buldožerji] niso počivali niti za trenutek. Delali so brez prestanka, kot da bi se igrali v peskovniku. Vozili so se naprej in nazaj, naprej in nazaj, uničili še eno hišo, še eno ulico ... Vse so postavili na glavo ... Stopnja uničenja se mi je zdela blazna. Videti je bilo kot scena iz filma, ni bilo videti

resnično. Hiše z odkrušenimi balkoni, posod živali, veliko mrtvih piščancev in veliko drugih mrtvih živali. V vsaki hiši je bila kakšna luknja ali se je krusil balkon, sploh nobenih sledi o ni bilo o ulicah.

25. pričevanje

Takrat smo se vrnili na približno isto območje, kjer smo bili nameščeni prej, in nismo prepoznali soseske, ker je polovica hiš preprosto izginila. Kot bi se znašli v znanstvenofantastičnem filmu, krave so tavale po ulicah – očitno se je hlev porušil – posod je vladalo hudo opustošenje, kakršnega nismo videli v [Operaciji] ‚Cast Lead‘. Nobenih hiš.

30. pričevanje

Mnenje [brigade]je bilo, »Streljali bomo brez razmišljanja, potem pa bomo videli, kaj se bo zgodilo.«

Samo na hiše, v katere ste nameravali vstopiti?

Ne, tudi na bližnje hiše. Tukaj so tudi kmetijske površine, D9 jih vse razrije. In pločevinaste lope. Poruši vse, kar mu stoji na poti, prevrne tople grede. Veliko hiš je bilo zravnanih s tlemi ... Praznih hiš, ki so nas motile. Motil nas je že sam pogled nanje. Sploh ne vem, kako naj temu rečem.

37. pričevanje

Enemu od poveljnikov z visokim činom so bili D9 res všeč ... Naj povem samo to, da kadarkoli je kje bil, je bila vsa infrastruktura okrog stavb popolnoma uničena. Temu je bil zelo naklonjen.

39. pričevanje

Je bilo streljanje usmerjeno tudi proti elektrarnam?

Da. Kot bombardiranje Bolnišnice Vafa.

55. pričevanje

Toliko nabojev je bilo izstreljenih v [hišo], ki je bila brez dvoma prazna ... Brez pomena je bilo. Bilo je kar tako – za zabavo, kot bi bili na strelišču.

Pričevanje izraelskega vojaka v časniku Le Monde

*Civilne tarče smo bombardirali **za zabavo**. Nekega dne smo šli okrog 8. ure zjutraj v Al Bureij; to je gosto poseljeno stanovanjsko območje v središču Gaze in poveljnik nam je ukazal, naj si izberemo naključno tarčo in jo ustrelimo, takrat nismo videli nobenih Hamasovih borcev, nihče ni streljal na nas, toda poveljnik nam je s šaljivim tonom rekel: »Bureiju moramo poslati jutranji pozdrav izraelske vojske.«*

6.3. Neobstoječa pravila vojaškega posredovanja: "To je Gaza, streljate na vse."

34. pričevanje

Kakšna pravila vojaškega posredovanja ste prejeli, preden ste vstopili [v Gazu]?
Ne spomnim se natančno, o kakšnih uradnih navodilih je bilo govora, preden smo vstopili, potem ko smo vstopili, pa niso nikogar zares brigala uradna navodila. To smo vedeli. Vsak poveljnik tanka je vedel in celo navadni vojaki so vedeli, da če bi se za kaj izkazalo, da ni bilo v redu, lahko rečejo, da so videli nekaj sumljivega. Imajo podporo. Nikoli jim ne bo sojeno.

52. pričevanje

[Streljali smo] na praktično vse. Na sumljive hiše. Kaj je „sumljiva točka“? Vse je sumljiva točka. To je Gaza, streljaš na vse.

7. IZRAEL: ODPADNA DRŽAVA, ZA KATERO JE NEKAZNOVANOST = KRUTOST

Izrael ima vse značilnosti odpadne države.

- Ima nevarno in odkrito ekstremistično politično in vojaško vodstvo na čelu neobvladljive vojske.
- Pogosto in očitno krši mednarodno pravo, vključno z rednimi vojnimi zločini.
- Resno omejuje človekove, državljanske, demokratične, gospodarske in nacionalne pravice ljudi pod svojim nadzorom.
- Vzdržuje trajno zasedenost palestinskega ozemlja in nadaljuje z gradnjo nezakonitih naselbin, medtem ko izvaja etnično čiščenje.
- Vzdržuje režim apartheida – pravne, politične in družbeno etnične nadvlade ene skupine prebivalstva nad drugo.
- Razseljenim Palestincem ne priznava pravice do vrnitve domov, ker pripadajo ,napačni' etnični skupini, medtem pa isto pravico ponudijo komurkoli od koderkoli na svetu, če le pripada ,pravilni' etnično-verski skupini.

Mouid Rabani z ameriškega Inštituta za razumevanje na Bližnjem vzhodu **je dejal**, da je trenutna izraelska vlada »najbolj ekstremistična v zgodovini«, in utemeljeno zatrdil, da:

»Ker se vlada niti navidezno ne pretvarja več glede predanosti mirovnim pogajanjem s Palestinci, lahko mednarodna skupnost, in še zlasti zahodne sile, zaključijo medene tedne. Če želimo ohraniti upanje za mir na Bližnjem vzhodu, se mora to začeti s koncem izraelske nekaznovanosti in tako, da od te vlade zahtevamo, naj prevzame odgovornost za svoja dejanja.«

Za vsak dan, ko Izrael ne prevzame odgovornosti in ni tarča sankcij, irska vlada, EU in celotna mednarodna skupnost nosijo vse večjo odgovornost za trajne krivice, ki jih doživlja palestinsko ljudstvo. Ta odgovornost pa še raste, ko je Izrael ,nagrajen' v obliki nepovratnih sredstev in komercialnega kupovanja, ugodnih gospodarskih preferenc, vključitve v projekte, ki jih financira Evropska unija, in v dvostranske sporazume o sodelovanju ter kot spoštovan član mednarodne trgovine z orožjem.

Zahodne vlade, vključno z irsko vlado, so dosledno in sramotno izključile možnost izvedbe bojkotov, dezinvesticij ali drugih smiselni sankcij proti Izraelu; ukrepi, ki jih je sprejela EU, na primer, zajemajo le **prepoved namenjanja evropskega denarja** projektom ali subjektom v nezakonitih naselbinah, nekatere vlade pa si zdaj **prizadevajo** za označevanje nezakonitih izdelkov, proizvedenih v

nezakonitih naselbinah –niti ne za to, da bi jih prepovedali na evropskih trgih. To je zaničevanja vreden odziv na vlado, ki se odprto obvezuje, da bo nadaljevala že desetletja trajajočo okupacijo, etnično čiščenje, apartheid in vojne zločine.

Sporočilo, ki ga to diplomatsko in gospodarsko nedelovanje pošilja Izraelu, je precej jasno: ‚Kar nadaljujte z ubijanjem, razlaščanjem in ropanjem, od nas se nimate česa bati!‘ Zato ne bi smelo biti presenečenje, da Izrael nadaljuje in počne točno to; dnevne aretacije in pretepanja, pogosti umori, uničevanje domov, gradnja naselbin, vsako drugo leto nov masaker prebivalcev Gaze, napadi na sosednje države itd.

Enačba je preprosta, "nekaznovanost je enaka krutosti" Njena negacija je ravno tako jasna: da bi naredili konec krutosti, moramo najprej narediti konec nekaznovanosti.

8. KAJ LAHKO TOREJ STORIMO? TRI BESEDE. BOJKOT. DEZINVESTICIJE. SANKCIJE.

Martin Luther King je nekoč preroško dejal, da »resnični mir ni le odsotnost napetosti, temveč je prisotnost pravice«. V primeru Palestine je tako mogoče reči, da nikoli ne bo resničnega, pristnega in pravičnega miru, dokler se ne

bo prenehala izraelska okupacija in bodo Palestinci lahko uživali svoje polne pravice po mednarodnem pravu.

Vendar pa mora biti jasno, da si do sedaj še nobena izraelska vlada ni prizadevala za pravičen mir. Na nikakršen način. Nikoli.

Poboj v Gazi, ki se je zgodil prejšnje poletje, je bil zadnji veliki napad na Palestince v trajajočem procesu kolonizacije. Ob kakšnem drugem času ima ta manj dramatičen obraz, vseeno pa predstavlja neprekinjen proces. Palestinci nikoli ne bodo preprosto odnehali in dovolili, da nekdo ukrade in kolonizira njihovo zemljo, ne bodo se ponižno podredili apartheidu. Iz tega razloga se bo izraelsko nasilje zoper njih nadaljevalo, bodisi povzročeno s strani vojakov ali pa s sistemskimi, strukturnimi sredstvi. Palestinci so že predolgo podvrženi krivici, ki jo nad njimi izvajajo Izraelci.

To se mora končati.

Menimo, da ima irska vlada ključno vlogo pri končevanju izraelske nepravčnosti. Da bi to dosegla, mora najprej prisluhniti in se odzvati na ta poziv za pravico, ki ga pošilja Nacionalni odbor za BDS (BNC), največje zavezništvo palestinske civilne družbe, sindikatov, vere in političnih organizacij. Ta zahteva za kampanjo bojkota, dezinvesticij in sankcij (BDS) je najboljše sredstvo, s katerim se lahko konča nekaznovanost Izraela in doseže pravična in trajna mirna rešitev, ki temelji na neodtujljivih pravicah palestinskega ljudstva.

Zato v skladu z zahtevami naših palestinskih partnerjev, dokler Izrael ne bo prenehal svoje okupacije palestinskega ozemlja in v celoti spoštoval svojih dolžnosti v skladu z mednarodnih pravom, vključno z zagotavljanjem enakosti za vse državljane in izvajanjem pravice do vrnitve v domovino za palestinske begunce, irsko vlado prosimo, naj:

8.1. Prekine irsko trgovanje z orožjem z Izraelom in pozove k mednarodnemu embargu na orožje

Mednarodna civilno-družbena pobuda s palestinskim vodstvom poziva h koncu trgovanja z orožjem z Izraelom; države in podjetja Izraelu ne bi smele prodajati ali od Izraela kupovati orožja.

Žalostno in sramotno dejstvo je, da je Irska v zadnjem desetletju od Izraela kupila orožje in vojaške komponente v vrednosti 14,7 milijona

evrov, podjetja s sedežem na Irskem pa so od leta 2011 v Izrael izvozile vojaško strojno opremo in strojno opremo z dvojno rabo v vrednosti 6,42 milijona evrov. V tem času je Izrael pobil več kot 9.000 Palestincev, vključno z 2.060 otroki od leta 2000. Vojaške predmete, izvožene iz Izraela, bodo na Palestincih uporabili kot na »človeških testnih subjektih«, tako da bo se bodo ti izdelki lahko prodajali kot »preizkušeni v spopadu«. Izraelska podjetja, ki proizvajajo orožje, promovirajo izdelke s sloganom, da so bili »preizkušeni v spopadu«, tak sterilni jezik pa le prikriva grozovito realnost. Preprosto povedano to pomeni, da so bile te krogle, brezpilotna letala, naprave za merjenje v tarče in drugi vojaški izdelki uporabljeni za krute napade, poboje in zatiranje Palestincev, ki živijo v režimu izraelskega apartheida.

Kakršne koli vojaške komponente, ki so iz Irske izvožene v Izrael, bodo uporabljene za pobijanje in pohabljanje še večjega števila Palestincev in za ukoreninjanje že desetletje trajajoče vojaške okupacije.

Preprosto povedano, niti Izraelu niti proizvajalcem orožja niti Irski ne sme biti dovoljeno, da bi ustvarjali dobičke iz pobojev Palestincev – to trgovina s smrtjo se mora končati. Pozivamo irsko vlado, naj preneha trgovati z orožjem z Izraelom in se zavzame za mednarodni embargo na orožje na ravni EU in OZN, dokler Izrael ne preneha z okupacijo palestinskega ozemlja in začne v celoti izpolnjevati svoje dolžnosti v skladu z mednarodnim pravom.

Za državo kot je Irska, ki trdi, da je »spoštovanje in spodbujanje človekovih pravic vedno bilo in vedno bo temelj zunanje politike«, bi moralo biti nesprejemljivo, da dovoljuje nadaljevanje takšnega trgovanja.

Več informacij [o kampanji za prenehanje irsko-izraelskega trgovanja z orožjem lahko najdete tu, na strani IPSC](#).

Če ste javna osebnost ali politik in bi želeli postati podpornik kampanje, nam pišite na naslov info@ipsc.ie. Tudi člane javnosti prosimo, da [tukaj](#) podpišejo spletno peticijo.

Poleg Kampanje za solidarnost med Irsko in Palestino so kampanjo podprli številni politiki, javne osebe, nevladne organizacije, skupnosti in 32 sindikatov: Robert Ballagh; dr. Raymond Deane; dr. Ronit Lentin; Sinn Féin; Združenje proti ostremu varčevanju (Anti-Austerity Alliance); Socialistična stranka; Irska komunistična stranka; senator David Norris;

Richard Boyd Barrett; Joan Collins; Pádraig Mac Lochlainn; Paul Murphy; Clare Daly; Thomas Pringle; Martina Anderson, poslanka Evropskega parlamenta in vodja Delegacije za odnose s Palestino Evropske unije (DPLC); Lynn Boylan, poslanka Evropskega parlamenta; Matt Carthy, poslanec Evropskega parlamenta; Nessa Childers, poslanka Evropskega parlamenta; senator Averil Power; senator Labhrás Ó Murchú; John Douglas, predsednik Irskega kongresa sindikatov in generalni sekretar sindikata Mandate; Patricia McKeown, območna sekretarka Severne Irske, združenje sindikator Unison; Brian Campfield, generalni sekretar sindikata NIPSA; Frank Keoghan, predsednik sindikata TEEU; Sindikat komunikacijskih delavcev (The Communication Workers Union); Afri – Action From Ireland; Center za globalno izobrazbo (The Centre for Global Education); Irska palestinska skupnost; Inštitut za pravice Palestincev (Palestinian Rights Institute); Akademiki za Palestino (Academics for Palestine); Gaza Action Ireland; Trade Union Friends of Palestine; Združenje za mir in nevtralnost (Peace and Neutrality Alliance); Irsko protivojno gibanje (Irish Anti-War Movement); Ljudsko gibanje (The People's Movement); Shannonwatch; TCD Apartheid Free Campus Campaign; NUIG Palestine Solidarity Campaign; svetnik Paul Hand; svetnik Michael O'Brien; svetnik Paul Mulville; svetnik Éilis Ryan.

8.2. Zahteva umik Izraela iz Evropsko-mediteranskega trgovinskega sporazuma

Nedolgo nazaj je v pismu Evropska skupina uglednih oseb o vprašanjih Bližnjega vzhoda (EEPG) – skupina nekdanjih evropskih voditeljev, ministrov in diplomatov, v kateri sodeluje tudi Taoiseach [predsednik vlade] John Bruton – opozarila, da:

»Ponovna izvolitev Benjamina Netanjahuja za izraelskega predsednika vlade in oblikovanje nove izraelske koalicijske vlade zdaj zahteva takojšnje ukrepanje EU za doseg koherentne in učinkovite politike o palestinskem vprašanju.«

Tako kot naši palestinski partnerji, tudi mi trdno verjamemo, da je najbolj »koherenten in učinkovit« ukrep, ki ga EU lahko sprejme, prekinitev pridružitvenega sporazuma med EU in Izraelom (tj. Evropsko-mediteranski sporazum).

Ta sporazum predstavlja glavno pogodbo med EU in Izraelom in slednjemu podeljuje trgovinske privilegije z EU. Člen 2 sporazuma določa, da:

»Odnosi med pogodbenicama bodo tako kot tudi vse določbe temeljile na spoštovanju človekovih pravic in demokratičnih načel, kar usmerja njuno notranjo in mednarodno politiko in je ključni element tega sporazuma.«

Če je »spoštovanje človekovih pravic« ključni element sporazuma, potem Izrael preprosto ne more biti podpisnik sporazuma.

V zvezi z ukrepi za prekinitev sporazuma zaradi kršitev dolžnosti je Evropska komisija na vprašanje o **dvojnih merilih EU** za razveljavitev trgovskih privilegijev in uveljavitev sankcij za države kot sta Šrilanka in Rusija, ne pa Izrael, **odgovorila**:

»Člen 79 pridružitvenega sporazuma določa, da v primeru, ko ena od pogodbenic meni, da druga pogodbenica ni izpolnila katerekoli dolžnosti, ki jih določa sporazum, lahko sprejme potrebne ukrepe.«

Poleg tega je visoka predstavnica za zunanje zadeve in varnostno politiko in podpredsednica Evropske komisije Federica Mogherini prav **tako izjavila, da**:

»Pridružitveni sporazum med EU in Izraelom ... lahko katerakoli pogodbenica prekine in o tem drugo obvesti. V EU bi bila za to potrebna soglasna odločitev Sveta. Člen 79 sporazuma opisuje postopek, ki mu je treba slediti, če katera koli od pogodbenic meni, da druga pogodbenica ni izpolnila obveznosti na podlagi tega sporazuma.«

Žal je Federica Mogherini nadaljevala z besedami:

»EU trenutno ne razmišlja o reviziji pridružitvenega sporazuma z Izraelom. Še vedno smo prepričani, da je politična angažiranost najučinkovitejši način za izražanje naših pomislekov. Zadeve, povezane s človekovimi pravicami v Izraelu, redno naslavljamo na izraelske oblasti na različnih ravneh, bolj natančno v okviru dialogov o političnih in človekovih pravicah med EU in Izraelom. EU je ob teh priložnostih opozorila na vprašanja, povezana s pravicami manjšin v Izraelu.«

Dejstvo, da EU noče niti premisliti o prekinitvi, meče negativno luč na njihovo domnevno predanost »demokratičnim načelom in človekovim pravicam«. Glede na to, da izraelska agresija in apartheid nad palestinskim ljudstvom že 15 let od aktivnosti pridružitvenega sporazuma postajata vedno hujša, dejstvo, da EU še naprej vztraja, da je »politična angažiranost najučinkovitejši način za izražanje naših pomislekov«, kaže na to, da je EU v najboljšem primeru naivna in v najslabšem popolnoma

ravnodušna do usode Palestincev ter vesela, da lahko omogoča izraelske uničujoče politike proti Palestini.

Irsko vlado pozivamo, naj naredi pogumen korak in postane prva članica EU, ki bo javno pozvala k umiku pridružitvenega sporazuma med EU in Izraelom. Že samo dejstvo, da o tem sploh potekajo debate, bi lahko imelo pomemben učinek na obnašanje in politike Izraela. Irska vlada bi s pozivom prisluhnila potrebam Palestincev in se pridružila **63 evropskim poslancem**, ki so v edinstveni medstrankarski pobudi januarja 2015 pozvali k umiku sporazuma, in več kot **300 skupinam**, ki si prizadevajo za človekove pravice, sindikatom in političnim strankam iz cele Evrope, ki so lanskega decembra prav tako pozvali k temu koraku.

Kot **je povedal** irski veleposlanik v Izraelu, je gotovo, da dokler EU upa, da »se bodo ... tesni odnosi nadaljevali«, in »želi videti, da bi se v prihodnosti razširili na več področij«, je lahko Izrael gotov, da se bo nekaznovanje nadaljevalo. Takšna sporočila niso le nekoristna, so tudi de facto zelena luč Izraelu za nadaljevanje zatiranja in uničevanja Palestincev.

8.3 Prepove uvod izraelskega blaga

Leta 1986 je Irska postala prva država v zahodni Evropi, ki je prepovedala uvod sadja in zelenjave iz Južnoafriške republike, ki jo je pretresal apartheid. Irska vlada bi morala prevzeti pobudo in sprejeti ukrepe za prepoved uvoza blaga iz Izraela, ki mu prav tako vlada apartheid, saj dobički od tega izvoza pomagajo Izraelu financirati brutalne napade, kot je bil lanski poletni napad na Gazo, grozljivo opisan v zgornjih pričevanjih, mnoge druge pred tem in tiste, ki bodo nedvomno sledili, če ne bodo sprejeti določeni ukrepi.

8.4 Predlogi politik IPSC za irsko vlado: »Nacionalni načrt o poslovnih in človekovih pravicah« in »Zunanjepolitični pristop k Palestini in Izraelu«

Leta 2014 in 2015 je Kampanja za solidarnost med Irsko in Palestino (Ireland-Palestine Solidarity Campaign, IPSC) predstavila dva ločena predloga usmeritev Oddelku za zunanje zadeve in trgovino (Department of Foreign Affairs and Trade) na področjih zunanje politike ter poslovnih in človekovih pravic.

2014: Predlog IPSC: »Pregled irskega zunanjepolitičnega pristopa k

izraelsko-palestinskem konfliktu«

2015: Predlog IPSC: »Nacionalni načrt za poslovne in človekove pravice«

Priporočila iz obeh predlogov ostajajo prav tako veljavna in nujna kot v času, ko so bila napisana. Pozivamo vlado, naj sprejme ukrepe za čimprejšnje izvajanje teh priporočil.

8.5 Palestina, Izrael in Mednarodno kazensko sodišče

1. aprila 2015 je Palestina **uradno sprejela pristojnost** Mednarodnega kazenskega sodišča (ICC). Žal se zdi, da nekatere zahodne vlade želijo, ali bodo želele, preprečiti, da bi Palestinci uveljavljali svojo pravico do sodnega varstva pri tožbah proti Izraelu na Mednarodnem kazenskem sodišču. Zato je izjemnega pomena, da si irska vlada kot prednostno nalogo zada zagotoviti podporo Palestincem pri iskanju pravice na Mednarodnem kazenskem sodišču in priznavanju odgovornosti Izraela za vojne zločine.

»Palestina je največje moralno vprašanje našega časa.«

Nelson Mandela, veliki borec proti apartheidu in nekdanji južnoafriški predsednik

9. ZAKLJUČEK: OD JOHANNESBURGA DO JERUZALEMA, VELIKA MORALNA VPRAŠANJA NAŠEGA ČASA

Tistim, vključno z irsko vlado, ki nasprotujejo BDS in ‚dialog‘, ‚političnem angažiranju‘ in ‚pogajanjem‘ kot sredstvom doseganja pravice, moramo zastaviti naslednje vprašanje: ‚Kaj so dosegla leta takšnega pristopa?‘ Odgovor je, seveda, ničesar. Ničesar razen vedno bolj skrajne izraelske politike, vojske in družbe ter nadaljnega vztrajanja pri okupaciji in z njo povezanimi zločini. Tako kot strategija ‚konstruktivnega sodelovanja‘ ni pomagala odpraviti apartheida v Južnoafriški republiki, tako tudi njegova sodobna različica ne bo pripomogla h koncu apartheida v izraelsko-palestinski regiji. Kampanja bojkota, dezinvesticij in sankcij pod vodstvom Palestine ponuja edini kanček upanja, da bi na Zahodu dosegli ta plemeniti cilj.

Irska je v preteklosti podprla mednarodne sankcije v številnih državah, kjer so zlorabljene človeške pravice. Zakaj nismo nikoli podprli niti najblažjih sankcij proti Izraelu? Ne glede na razlog, zakaj je Izrael izpostavljen takšni posebni obravnavi, je čas, da se to nekaznovanje konča. Zgoraj navedene konkretne ukrepe je treba začeti izvajati, saj bodo v nasprotnem primeru v naslednjih dveh ali treh letih svet pretresali nadaljnji pokoli Palestincev in sprejetje še bolj skrajnih vladnih namer za nadaljevanje uničevanja palestinskega ljudstva. Kot je povedal veliki borec proti apartheidu in nekdanji južnoafriški predsednik, pokojni Nelson Mandela, je Palestina »največje moralno vprašanje našega časa«. Junaško žrtvovanje palestinskega ljudstva v zadnjih sedmih desetletjih zahteva, da ljudje z vestjo ukrepajo in jim pomagajo doseči svobodo, pravico in enakost ter nenazadnje resničen in pravičen mir za vsakogar v palestinsko izraelski regiji. 67 let po Nakbi, palestinski katastrofi, s katero se je pričela država Izrael na račun avtohtonih prebivalcev in prvem dejanju v drami uničenja Palestincev, ni sprejemljivo nič manj.

ČAS ZA UKREPANJE JE ZDAJ.

10. DODATEK – IZJAVE IZRAELSKIH VLADNIH SKRAJNEŽEV

Sledijo izjave izraelskih skrajnežev iz nove izraelske vlade, ki jih je zbral Ben White za [Middle East Monitor](#).

*»Znotraj majcenega ozemlja Izraela **ne bo nikoli** nastala nikakršna palestinska država.«*

Naftali Bennett, minister za izobraževanje, minister za zadeve Jeruzalema in diaspore

*»Ne bomo pristali na **razdelitev** Jeruzalema in ne bomo se odpovedali dolini reke Jordan.«*

Juval Steinic, minister za infrastrukturo, energijo in vodo

»Vsi smo proti nastanku palestinske države, o tem ni dvoma.«

Silvan Šalom, minister za notranje zadeve

*»Še isti dan bi morali **priključiti** vsa ozemlja.«* (Odgovor na vprašanje, kaj bi po njegovem Izrael moral storiti, če Palestinci enostransko razglasijo neodvisnost.)

Moshe Kahlon, minister za finance

*»Po mojem mnenju bo čez pet let v **Žudeji in Samariji** 550.000 ali 600.000 judov [na Zahodnem bregu], in ne samo 400.000 [kot zdaj].«*

Uri Ariel, minister za kmetijstvo in razvoj podeželja

*»Za **palestinsko državo ni prostora**, niti znotraj obstoječih meja niti v kateri koli drugi obliki.«*

Zeev Elkin, minister za imigracijo in absorpcijo, strateške zadeve

*»**Odločno nasprotujem** ustanovitvi palestinske države tam, kjer je bil rojen naš narod.«*

Ophir Akunis, minister brez listnice

*»**Okrepili bomo naselbine** na Zahodnem bregu.«*

Danny Danon, minister za znanost, tehnologijo in vesolje

*»Nasprotujem ustanovitvi palestinske države. **Nesprejemljivo** je, predvsem zaradi naše pravice do te zemlje.«*

Jisrael Kac, minister za promet in cestno varnost, minister za obveščevalne dejavnosti

*»Ne strinjam se z besedo 'okupacija' ... Gaza se lahko pridruži Egiptu, nekaj Palestincev se lahko pridruži Jordaniji. **Veliko držav imajo.**«*

Gila Gamliet, ministrica za enakost spolov, manjšine in mlade

*»Če je rešitev dveh držav edina rešitev, **potem ni rešitve.**«*

Benny Begin, minister brez listnice

*»Zaključek je jasen – **ne ustanoviti palestinske države**, saj bo ta postala država terorja v predmestju Tel Aviva.«*

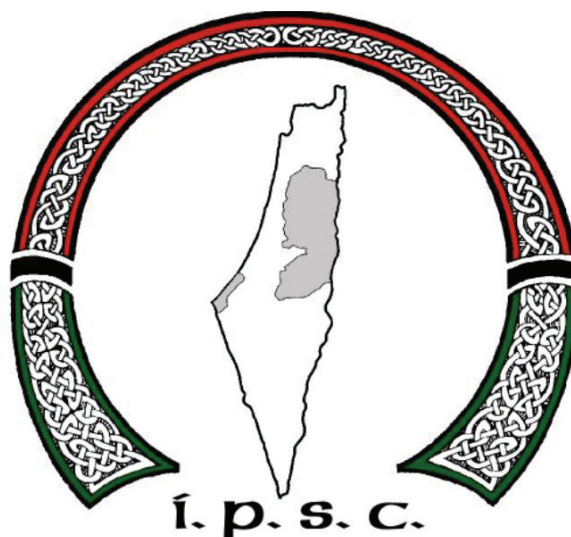
Haim Kac, minister za socialno skrbstvo

*»Jasen izraelski zakon bo ... pokazal naše vztrajanje pri tem, da **smo judovska država.**«*

Jariv Levin, minister za turizem, minister za notranjo varnost

*»Dežela Izrael **pripada judovskemu ljudstvu**, in ne le judom, ki na tem ozemlju živijo.«*

Miri Regev, ministrica za kulturo in šport, ministrica za obveščevalne dejavnosti

O Ireland-Palestine Solidarity Campaign

Ireland-Palestine Solidarity Campaign (IPSC, Kampanja za solidarnost med Irsko in Palestino) je največja in najstarejša organizacija, ki si prizadeva za pravice Palestincev na tem otoku. Nastali smo leta 2001 kot demokratična, široko zasnovana in večstranska kampanja, ki podpira človekove, državljanske, politične in nacionalne pravice Palestincev na Zasedenih ozemljih, v Izraelu in v palestinski diaspori. V sodelovanju s Palestinci, ki zdaj živijo na Irskem, je IPSC nastala, da bi na Irskem dala glas Palestini.

Ponosni smo, da smo solidarni s Palestinci in da smo v prvih vrstah pri podpiranju Kampanje za bojkot, dezinvesticije in sankcije (BDS) proti Izraelu že deset let – vse od takrat, ko Palestina izdala poziv. IPSC temelji na prostovoljnem delu in je zveza posameznikov, aktivistov za človekove in politične pravice, akademikov, novinarjev in sindikalistov, ki so vsi predani pravičnemu miru na Bližnjem vzhodu. Smo neodvisni od vseh irskih ali palestinskih političnih strank in skupin.

IPSC se bori za svobodo, pravico in enakopravnost za Palestince in za konec izraelskega rasističnega in kolonialističnega sistema. apartheida To delamo z dvigovanjem ozaveščenosti javnosti o zlorabah človekovih pravic na zasedenih ozemljih, kršitvah mednarodnega prava in zgodovinskih vzrokih za krivice proti Palestincem, ki so v središču palestinsko-izraelskega vprašanja. IPSC lobira pri irski vladi in politikih na lokalni, narodni in mednarodni ravni ter v EU, demonstrira na ulicah in poziva k učinkoviti kampanji za bojkot, dezinvesticije in sankcije, podobni, kot je bila tista, ki je odigrala vlogo pri odpravi apartheida v Južni Afriki. IPSC tudi organizira pogovore z izraelskimi in palestinskimi govorniki ter različne kulturne in dobrodelne dogodke.